

ŠATNA Č. 1

Školní časopis ZŠ Luh - Vsetín

květen 2013

Milé zákyně, milí žáci a neméně milí pedagogové a zaměstnanci naší školy!

Chtěla bych na tomto místě složit poklonu iniciativě dětí z devátých a osmých tříd, kterým se podařilo díky velkému nadšení a houževnatosti založit tento školní časopis. To, že ho dnes můžete držet v rukou, je stálo obrovské úsilí a přitom jsou teprve na začátku cesty. Postupně budou získávat zkušenosti novinářské a redakční, což od nich bude vyžadovat velkou míru vytrvalosti a silné vůle, přistupujme proto k Šatně

s respektem (že vůbec vznikla), s tolerancí (teprve se učíme) a s láskou (bude to dítě nás všech).

Velmi bychom uvítali, kdyby se nám ozvaly děti a pedagogové z jiných ročníků, aby i oni mohli zhmotnit v Šatně své nápady, nebo třeba jen svým hlasem poskytli redakci zpětnou vazbu.

Vítejte na stránkách Šatny!

Andrea Chrobáková Lněničková

Lucie Prokopová, 9. B

Standa Škorňa, 9. B

Jakub Halaš, 9. A

Vážení čtenáři,

v rukou právě držíte 1. číslo našeho nového školního časopisu Šatna. Časopis bude vycházet nepravidelně. Budeme Vás v něm informovat o tom, co se na naší škole událo, ale i o tom, co zajímavého se bude konat. Dále budeme vyhlašovat soutěže o různé ceny, vytvářet zajímavé rubriky a dělat rozhovory s učiteli a i s Vámi, žáky této školy. Pokud se chcete zapojit do tvoření časopisu, kontaktujte buď osobně někoho z naší redakce, nebo využijte e-mailovou adresu Šatny satna.luh@seznam.cz. Doufáme, že se Vám náš časopis bude líbit a najdete v něm prostor pro vyjádření toho, co Vás zajímá, i toho, co Vám vadí.

Za redakci

Stanislav Škorňa, 9. B

Janek Juriš, 8. A

Daniela Baránková, 9. A

Šimon Matějček, 8. B

Lucka Lačůvková, 8. A

Dan Sušeň, 8. B

Mezinárodní setkání na základní škole v Luhu

Projekt: Vzdělávání bez hranic

Dne 26. března 2013 jsme se my, žáci ze ZŠ-Luh, ZŠ-Rokytnice a ZŠ-Pruské (Slovensko), sešli na naší škole v Luhu v rámci realizace projektu Vzdělávání bez hranic.

Zahájení akce proběhlo v nově zrekonstruované cvičné kuchyňce, kde se mohli všichni občerstvit a vzít si i něco na zub. Úvodní slovo měl ředitel školy Mgr. Petr Kořenek, který nám mimo jiné popřál štěstí v následující práci.

Byli jsme rozděleni do dvou díln. V první dílně, která se nacházela ve cvičné kuchyňce, jsme si mohli vyzkoušet přípravu chladné kuchyně pod dozorem studentů ze SOŠ Josefa Sousedíka. Připravovali jsme jednohubky a chlebíčky na několik způsobů. Jeden student ze SOŠ Sousedíka nám taky ukázal vyřezávání ze zeleniny. Všem se to velmi líbilo. O půl dvanácté jsme šli poobědvat a vyměnili jsme si dílny.

V druhé dílně, která probíhala na Domečku v Luhu, jsme si mohli vyzkoušet práci na kolovrátku, plstění vlny a dozvěděli jsme se i něco o historii vlny. Když se obě skupiny vystřídaly na každé dílně, čekalo nás ukončení spojené s ochutnávkou jídel, které jsme si sami vyrobili.

Tenhle den byl zajímavým zpestřením školního vzdělávání a doufám, že se budou podobné projekty dále uskutečňovat.

Jan Juriš, 8. A

Vsetínské florbalistky zazářily ve švédském Göteborgu

Dne 1. - 7. ledna 2013 se uskutečnil ve Švédsku – Göteborgu florbalový turnaj, na kterém stříbrným kovem zazářily vsetínské florbalistky. Jednalo se i o dvě sportovkyně z naší školy - Kateřinu „Šimi“ Šimkovou a Markétu „Markét“ Martínkovou. Dívky byly vybrány z moravského výběru a říkají si Moravské babenky. Turnaje se účastnil norský, český a švédský tým. Ve skupině vyhrály Babenky 5:0, 1:0 a 5:1, v play off 5:2 a v nájezdech podlehly 1:2.

„Soupeřky byly dobré a turnaj jsme si užily a příští rok dáme odvetu,“ těší se Katka, a Markéta dodává: „Nesmíme zapomenout, že Švédsko je krásná zem. A navíc multifunkční hala v Göteborgu byla nadmíru skvělá, nejen pro hru, ale byla tam i řada obchodů a spousta zábavy.“

A my budeme držet našim florbalistkám palce a přejeme jim ještě hodně sportovních úspěchů.

Lucie Lačíková, 8. A

Tančírna

Tak jako každým rokem, tak i letos se konala na ZŠ Trávníky již tradiční taneční soutěž Tančírna. To vše proběhlo během dvou nocí. Účastníci se sešli v pondělí ráno na ZŠ Trávníky, která tuto soutěž pořádala. Děti si vylosovaly pořadí, pod kterým posléze vystupovaly, a vše mohlo začít. Porota se skládala ze tří členů a určitě neměla lehké rozhodování. Zúčastnilo se asi 20 skupin a 160 dětí. Motivací pro děti byly úžasné ceny a samozřejmě medaile. Součástí soutěže byla tzv. „Předváděčka“, kde se všechny soubory předvedly znovu v Lidovém domě: dopoledne žákům a odpoledne veřejnosti. Jako účastník této soutěže musím říct, že je skvělé, že tady někdo něco takového pořádá, proto patří velké díky organizátorce paní učitelce Zuzaně Pavlůskové ze ZŠ Trávníky. Takže pokud jsi amatérský tanečník, který hledá místo, kde se předvést, je tohle pro tebe to pravé.

Lucie Prokopová, 9. B

Na začátku tohoto rozhovoru uskutečněného s paní učitelkou Kašparovou stál nápad zařadit do Šatny rozhovory s pedagogy a s žáky jako pravidelnou rubriku. Chtěli bychom v nich nahlížet na působení osobností naší školy z jiné perspektivy, přiblížit se k jejich činnosti z jiné strany – lépe, těsněji, jinak - což by nám klasický novinářský článek neumožnil. A navíc je psaní rozhovorů velké literární dobrodružství, o které rozhodně nechceme přijít!

Nejdříve bych se zeptal na to, kde jste studovala? A jestli jste studovala i nějakou hudební školu a co Vás k tomu vedlo?

Vystudovala jsem Ostravskou univerzitu, Pedagogickou fakultu. Nikdy jsem nestudovala hudbu, ačkoli mi to v mých sedmnácti letech paní profesorka na gymnáziu navrhovala. Podala jsem si přihlášku na zpěv na JAMU, ale po obdržení požadavků... jsem se ani nepokusila o přijímací zkoušky. Šlo o zpěv klasický. Později jsem rovněž uvažovala o studiu muzikálového herectví, ale ta myšlenka byla jen letmá. Nikdy jsem asi neměla dostatečné ambice pro kariéru zpěvačky nebo herečky udělat něco víc... V osmnácti letech jsem chodila na hodiny cimbálu k paní profesorce Růženě Dětské, která mě přivedla k jinému vnímání hudby. A pak tu byl také vliv mého manžela. Ten již od svých sedmnácti let studoval na Janáčkově konzervatoři v Ostravě a já jsem vynechala jen velmi málo koncertů, na kterých hrál. Samozřejmě jsem navštěvovala i jiné koncerty. Šlo ovšem především o vážnou hudbu. V současné době se věnuji také zpívání portugalského fado. Přitahuje mě také jazz či chanson. Bohužel při své práci a třech dětech nemám dostatek času rozvinout své hudební či literární dramatické touhy naplno...

Co Vás vedlo k napsání Osloboděné slibky? Jak Vás to vůbec napadlo a proč zrovna pověst z Velkých Karlovic?

K napsání zpěvohry Osloboděná slibka mě vedla manželova muzikantská touha napsat si něco jako operu... V té době zrovna studoval nejrůzněj-

ší barokní opery, např. Monteverdiho Orfea, který ho nesmírně nadchnul. Hledala jsem nějaký mýtický nebo magický motiv. Jasno jsme měli i v tom, že příběh by měl být odsud z Valašska, protože oba dva jsme vyšli z prostředí souboru Vsacan. Původně jsem myslela, že libreto bude psané mnou, tj. autorsky, ale jak jsem si přečetla příběh Osloboděná slibka (pověst z Velkých Karlovic, která byla zapsaná paní Helenou Mičkalovou), začalo se mi vše automaticky rozdělovat do čtyř dějství. Věděla jsem, že to je ono...! Silný lidský příběh, kterému jsou podobny stovky příběhů z našeho okolí, přesto však v té čistotě se ukrývá pravda. Příběh je navíc opředen tajemnem valašských „stvor“ - stvoření, ve která staří Valaši tolik věřili - báli se jich, a dále pak silou svatojánské noci. A závěr příběhu? Prostě odpuštění a „láska až za hrob“. To vše mne vedlo k tomu, že jsem se myšlenky zpracování právě tohoto příběhu nechtěla pustit. Dále mne to pak nutilo prolistovat některé zpěvníky lidových písní, např. pana Z. Kašpara, který působil rovněž na naší škole. Hledala jsem písně, které mohly tvořit část příběhu, a poctivě si je postupně zaznačovala do jednotlivých částí scénáře. Kde byly pouze pocitové plochy bez textu, tam jsem manželovi poznačila náladu, kterou by měla hudba vyjadřovat a společně jsme pak konzultovali výsledek. Ne vždy však originální písně zapsané ve zpěvnících vypovídaly vše, co jsem potřebovala napasovat na příběh pověsti a tak jsem mnohdy text upravovala či dotvářela tak, aby to sedělo. Jelikož nejsem zkušený divadelník ani dramatik, tak mi před očima plynul příběh a jeho linky jako film podpořený hudbou a emocemi spojenými s fantazijním obrazem či jeho skicami. Potom bylo na panu Miroslavu Urubkovi, aby scénu uvedl v život, ale tak, aby nebyl porušený hudební čas společně s textem, což byla úloha velmi nesnadná...

Plánujete napsání i nějaké další hry?

Zatím nemám čas přemýšlet o napsání něčeho podobného, ale snad se podaří...

Jakou hudbu máte nejraději? Líbí se Vám i ta moderní?

Mám samozřejmě ráda i moderní hudbu. Melodický popík, ale spíše rockovou muziku (Nickleback, Metallica, Off Spring, atd.). Poslouchám i World-music. Poslední dobou mne nadchlo portugalské fado a francouzský chanson, o jejichž interpretaci se také pokouším. 10. června máme mít s takovou menší hudební formací krátký výstup v Praze. Vystoupíme jako český protějšek předního portugalského interpreta na portugalskou kytaru (něco jako mandolína). Tato akce je pořádána portugalským velvyslancem, pro kterého jsem s touto formací zpívala fado před rokem v Brně a ve Vsetíně.

Můžete nám říct něco víc o Vašem souboru Luháček? Kde všude vystupujete?

Vystupujeme zejména na školních akcích nebo pro nemocné či důchodce.

Učila jste i někde jinde?

Ano, učila jsem angličtinu ve Valašském Meziříčí na ZŠ Žerotínova.

Jak se Vám líbí na této škole?

Jsem spokojená. Škola je hodně akční. Myslím si, že jsme škola velmi otevřená novým přístupům a metodám. Troufám si říct, že i hodně komunikativní směrem k žákům i rodičům. Máme i dobrý, spolupracující kolektiv, což nebývá vždy samozřejmostí.

Máte nějaký svůj životní sen?

Mám, ale nechám si ho pro sebe, jo? *Stanislav Škorňa, 9. A*

Dnešní nevychovaná doba

V hodině češtiny jsme měli napsat úvahu o ubývání slušnosti nejen mezi mladými lidmi, ale lidmi vůbec, a to mě přimělo napsat tento článek.

Když má žák dobré známky, učí se, chová se slušně, je za šprta. Když nějaký puberták nekouří, nepije nebo nefetuje, tak je divný a společnost ho tolik nepřijímá. Ne všichni jsou takoví, ale je naprosto otřesný pohled třeba na třináctileté děvče, které jde po městě s cigaretou v ruce a nadává. Sice si asi myslí, že je něco víc než ostatní, ale není to prav-

da. Ostatní si akorát zaklepou na čelo a pomyslí si něco ne moc pěkného. Nejhorší je, že takové děti si potom neváží ani vlastních rodičů. Ale v pozdějším věku si uvědomují své chyby, to už je ale pozdě a nedá se to napravit.

Hulvátství neprosazuju a nemyslím si, že by usnadňovalo náš život. Pro mě je to projev neúcty a nevychovanosti. To, že se někdo potřebuje povyšovat se nad ostatní lidi, je pro mě naprosto stupidní. Takový člověk má asi spoustu problémů a takhle je řeší. Myslím si, že skoro všude

přivítají slušně vychovaného člověka, který něco dokáže a všem je ochotný pomoci a poradit. V životě se mu to vrátí na něčem jiném. Jenže v dnešní době plné podvodů, léček, zrad a přetvářek se to těžce dodržuje a kolikrát ti slušní a spravedliví dopadají hůř, než ti falešní a sobečtí lidé, kteří dělají všechno proto, aby se oni sami měli dobře. A pokud se hulvátstvím někdo potřebuje zviditelnit, tak ať si najde jiný způsob, než otravovat a ztrpčovat život ostatním.

Míša Běhalová, 9. A

A v následujících řádcích si můžete přečíst výňatky z úvah ostatních Míšiných spolužáků a spolužaček, které dokazují, že nad tím, co je trápí, opravdu přemýšlí a dokážou často i naznačit cestu, kudy z toho ven:

Starší generace se třeba ani moc nedívala na televizi, na horory a nebyl internet, taky bývala víc venku, ale teď? Děti se třeba dívají na horory a myslím si, že to jde i na psychiku. Internet to samé.

Lukáš Hurta

Myslím si, že dobré chování se někdy vrátí, i když se lidé chovají tak, jak se jim chce.

Miroslav Martinka

K lepším životním výsledkům musí mít člověk ostré lokty, spoléhat se jen sám na sebe a někdy použít i nějaký podraz k lepšímu výsledku (...). Sice milé lidi mají všichni rádi, ale ti, co jsou „nenávidění“, vždy vytvořili nějaký důvod, proč jsou nenávidění (...). Z vlastní zkušenosti vím, že když se člověk nachází mezi jinými lidmi než spolužáky, je jeho chování jako vyměněné (...). Tento „problém“ podle mého není až tak závažný, protože o několik let později se problémové chování vytratí (...)

Radek Fojtů

Neznám člověka, který je slušný, pozorný a nevládní. Jsme mladí a nevíme o životě nic, tak se je-

nom proslavujeme vulgarismem a různými posměšky. Slušné chování je pro nás směšné.

Tereza Kolářová

Je složité vystoupit z davu a být „slušný“, ale i takové výjimky se najdou (...). Třeba taková škola... dřív to bylo místo vychovávání a respektu. Dnes je škola jakoby centrem neslušného chování. Myslím si, že mnoho mladých lidí se doma chová úplně jinak než ve škole (...).

Markéta Martinková

Snad každý alespoň trochu chytrý člověk ví, že slušností si své okolí získá spíš než hulvátstvím. Záleží ovšem na tom, kým se chcete obklopot a do jaké míry se necháte ovlivnit.

Magdalena Blažková

V naší třídě jsou všichni vulgární, dokonce i ti, kteří mají dobré známky. Lidi si na to časem zvyknou a bude jim to připadat normální. To je právě nejhorší.

Claudia Stuppiello

(...) chci říct, že je na každém z nás, jakou cestou se vydáme, ale jak se vydáme tou špatnou, kde jsou alkohol a drogy, tak těžko se vrací zpět. Člověk tím nevyřeší své problémy, jenom je odsune na zítřek a postupem času se dostane na úplné dno (...).

Patrik Navrátil

Soutěže - Osmisměrky

Vyluštěné tajenky se svým jménem házejte do schránky ŠATNY ve vestibulu. Nejlepší odpovědi odměníme!

Připravila Zuzana Horáková, 8. A.

ZVÍŘATA

SLON, HAD, KOHOUT,
JEŽEK, RAK, KRÁVA,
KLOKAN, OVCE,
DATEL, VÁŽKA, VLK,
HUSA, OSEL, KŮŇ,
MRAVENEC

(**tajenka**) se dožívá až
150 let. Některé žijí jak ve
vodě, tak i na souši.

Ž	N	A	V	Á	R	K	J
K	O	H	O	U	T	E	O
A	L	E	Ň	L	Ž	V	L
K	S	O	Ů	E	C	E	A
Ž	V	S	K	E	T	V	S
Á	K	E	D	A	H	L	U
V	A	L	D	A	N	K	H
M	R	A	V	E	N	E	C

HLAVNÍ MĚSTA

Hlavní město
THAJSKA, FILIPÍN,
LIBYE, FINSKA,
SENEGALU,
JAMAJKY,
PORTUGALSKA,
IRÁKU, BAHAM,
FIDŽI, VANUATU,
NĚMECKA,
NORSKA,
RWANDY, TUVALU,
KOSTARIKY,
KOLUMBIE a
ITÁLIE.

K	I	N	G	S	T	O	N	Z	E	É	F
S	O	M	H	Á	T	O	G	O	B	S	U
I	N	S	E	Ě	B	P	I	A	S	O	N
L	B	A	L	A	L	I	N	A	M	J	A
O	E	L	S	O	R	G	L	Ř	J	N	F
P	R	I	I	S	K	A	Í	A	E	A	U
I	L	V	N	O	A	M	K	H	G	S	T
R	Í	R	K	A	S	U	V	A	Č	I	I
T	N	K	Y	B	A	G	D	Á	D	A	K

Soutěže - Kvíz pro nejmladší

Co je to fraktura?

- A) list papíru, na kterém jsou čísla
- B) zlomenina
- C) fotbalový míč

Co je základem dobré buchty?

- A) cukr
- B) zelenina
- C) játra

Jak se jmenuje kamarád králíka Boba?

- A) Bobek
- B) Drobek
- C) Kolek

Jakou nosí Karkulka barvu oblečení?

- A) fialovou
- B) červenou
- C) černou

Co dalo dohromady Popelku a prince?

- A) hůlka
- B) myš
- C) střevíček

Co se vyklubalo z ošklivého káčátka?

- A) kachna
- B) pštros
- C) labuť

Kdo sežral Karkulku?

- A) medvěd
- B) křeček
- C) vlk

Voldemortův úhlavní nepřítel byl:

- A) Hermiona
- B) Harry
- C) Bellatrix

Kolik vlasů měl Plaváček vytrhnout dědu Vše- vědovi ?

- A) 500000
- B) 3
- C) 1

Kdy se chodí s pomlázkou?

- A) v pátek
- B) v neděli
- C) v pondělí

Kdy začíná jaro ?

- A) 21. 3.
- B) 30. 4.
- C) 21. 2.

Má hrabě Farkwád více než jeden metr na výš- ku?

- A) ano
- B) ne
- C) když si vezme podpatky, tak ano

Jakou barvu má František z Kouzelné školky?

- A) růžovou
- B) bílou
- C) žlutou

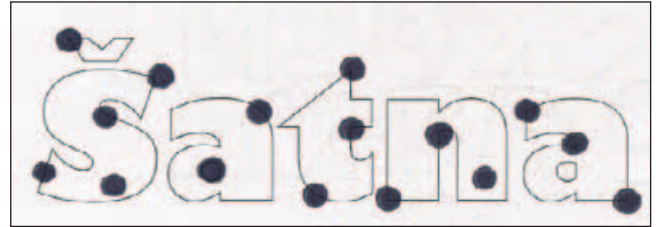
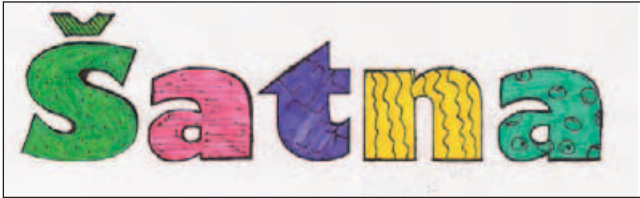
Připravili žáci 9. A

Správné odpovědi vhazujte do schránky ŠATNY ve vestibulu školy.
Nezapomeňte připojit své jméno!
Jména výherců zveřejníme v příštím čísle a odměna je nemine!

Soutěž o logo - vyhodnocení

Malá ukázka, z čeho jsme vybírali logo Šatny. Bylo to moc těžké. Tvůrce vítězného loga Šatny je Tomáš Pařízek z 8. B. Gratulujeme!

Kresby Lucie Pisklákové, 9. B

Jak trávíme hodinu matematiky

Daniela Baránková, 8.B

Mám být dneska smutná či veselá?
Nebo snad rozžhavit vás doběla?
Napsat nějakú básničku,
co pohladí vaši dušičku?

Nebude to ani druhé, ani první,
jestli se ti to nelíbí, tak si uprdni ...
Budu psát o dnešní hodině matiky,
jak tam sčítáme x-ka a pindíky...

Bude se vám to možná zdát trapné,
ale za zadek vás to tak čapne,
že už se neodtrhnete a ani nepohnete...

Sedím si, hlava položená na lavici,
přemýšlím nad tím, jací jsou naši frajírci.
„Bejby, bejby, bejby, úúúúú,
asi políbím paní učitelku!“

Ozve se kdesi zezadu;
někdo má asi hodně řehtací náladu...
Ihned dostane poznámku,
chudák náš, už má na kahánku.

Ještě jedna a vezme to s ním špatný konec,
jemu to ale nevadí, hlavně že je pro nás borec.
Naše paní učitelka furt někomu trpělivě vysvětluje,
že nemáme naději a ypsilonky házet do hnoje.

Pořád a stejně nikdy nepochopíme, proč se musíme naučit sčítat abecedu,
a když to řeknu nahlas, musím pádit před tabulu dopředu.
Snažím se předvést matematické schopnosti, které nemám,
a pak se ozve: „No tak, dělám! Dělám!“

Napíšu tam jakési kliky-háky,
v hodinách se totiž často flákám fláky, fláky.
Když mi řeknou, že to mám správně, překvapením zblednu,
a rychle běžím k lavici a těším se, až si sednu.

To už se ovšem zvonek rozzvoní,
a ukončí naše trápení.
Takhle to vypadá u nás v matice,
někteří z nás jsou duté palice.

Název: Když se pes směje

Autor: Juraj Šebesta

Už na první pohled vás knížka zaujme svým obalem. Napsal ji - pro mě neznámý - slovenský spisovatel Juraj Šebesta (*1964) a je psána pro „děti do 15 let“. Ovšem to by nemělo odradit ani dospělé, jelikož hned po důkladném prozkoumání zjistíte, že ačkoliv je knížka psaná pohledem patnáctiletého Tomáše Závodského, který se nachází ve fázi dospívání, je nadepsána jako rodinný román.

Jak se ke knížce dostat? Nebo rovnou, jak jsem se k ní dostala já? Je to jednoduché... Stačí chodit do knihovny, a když budete mít štěstí, možná předběhnete u poličky s novinkami i hltače literatury.

Tomáš je obyčejný kluk z bratislavského sídliště, má pejska Žofii, spoustu kamarádů, notebook, kolo, prostě spoustu věcí, které bychom u „puberťáka“ čekali. Kniha je dost odvázaná, např.: se svými výrazy ty vogo... To je jedno z mnoha plus, které bych si dovolila tady napsat:

+ nespisovné výraziva

+ neuvěřitelně pravdivé dialogy
+ ironický, realistický pohled na svět
+ „sexuální choutky“
+ překladatel nepřeložil české věty v originálu spisovně, tzn., že je nechal tak, jak běží a leží.

Ale žádné dobré čtivo není bez mínusů:

- jako mínus bych označila (pro nevěřící), že kniha je hodně prolutá diskuzemi na téma víra.
- někdy popisování bradavek leze na nervy.

A co můžu slíbit? Jak děj dopadne? Jestli se Tomáš nakonec pustí do něčeho odvážnějšího, než sahání holkám na poprsí?

Všechno je zahalené tajemstvím... Dokonce i pro mě, protože jsem teprve uprostřed...

A malá citace na závěr:

„Máma v kuchyni rozlévá kávu, úžasně voní. Arabica, z malého kávovaru – perkolátoru, co jsme jí koupili v IKEA. Trochu se napiju, pomůžu jí se šálky. Nápis na v kredenci se mi už nezdá. Šuplík je nalomený na pravé straně a někdy při prudším trhnutí vypadne z drážky. Otcí leze na nervy, že si na to s mamkou nedáváme pozor a on se potom musí do té ďábelské drážky šuplíkem trefovat. A někdy mu to vážně trvá. Občas se urazí a pár dní nechá šuplík na zemi. (Máti, ta si umí počkat.) Ne že by ho opravil, nebo koupil nový, ale přilepil tam vzkaz, takové to poselství : NEPOUČIT SE Z VLASTNÍCH OPAKOVANÝCH CHYB JE ZNAKEM DEMENCE.

Daniela Baránková, 8. B

OSUD

Šimon Matějček, 8.B

Spala temnota na sloupech z mramoru
tajemná sudička spřádá nit osudu.

Pro toho žal, pro toho lásku.

Kdo psal tuto krátkou skazku?

Snad všichni, snad nikdo,
to Morfeus uspal lidstvo,
toť konec příběhu mého
a teď poslyšte něco jiného.

Do školního časopisu mám psát o automobilovém průmyslu, ale časopis bude vycházet poměrně zřídka, rozhodl jsem se tedy, že nebudu psát o autech jako takových, ale o celých automobilkách. Jednak by nikoho nebavilo celou dobu se dívat jen na jedno auto a také si myslím, že člověk si nejprve musí pořádně uvědomit, o čem to celé vlastně je, než bude moci hodnotit auto jako jeden kus. A doufám, že se v mých článcích dozvíte něco více než jen nudné informace z internetu.

Příjemné a snad zajímavé čtení vám přeje Daniel Sušeň, 8. B

Mitsubishi- nejen 3 diamanty na kapotě

Pro začátek se chystám zaměřit zvláště na japonské automobilky, jelikož vyrábí něco více než jen pouhá auta. Zvláště revoluční technologie, spolehlivost a kvalita dělá z Mitsubishi 3 diamanty – to, co právě je. Dějiny impéria Mitsubishi se mohou pyšnit nejen produkcí legendárních automobilů, ale také výrobou lodí či letadel. Odvětví Mitsubishi se nacházejí ve více než 30 zemích světa a zahrnují i např. zpracování ropy, oceli, plynu, výrobu olejů, jemné techniky, či bankovníctví. Jak už jsem naznačil, Mitsubishi nevlastní pouze továrny na výrobu aut, ale 29 podniků tvořící hlavní společnosti světa (v Japonsku vlastní jeden z nejsilnějších bankovních domů).

Momentální nabídka společnosti je komplexní přehledkou toho, co si dnes trh žádá. Prostě od automobilu v třídě malých vozidel po praktického pomocníka, od zábavné hračky po nebezpečnou zbraň a od „terénního krále“ po rodinný van. V současné době se do výroby dostávají vozy na hybridní pohon, na které Mitsubishi vsadilo už v roce 1966. První hybridní modely začalo Mitsubishi představovat až tento rok, na autosalonu v Ženevě, jelikož se celou tu dobu věnovalo jejich vývoji. Kvalita vozů Mitsubishi je tak velká, že někdy uvažuji, jestli se jim to vůbec vyplatí vyrábět tak spolehlivá auta - Mitsubishi nejezdí skoro vůbec do servisu (výjimka motory typu DI-D- nejlepší motor od Renault), na rozdíl od vozů Renault, Fiat, Kia atd. Tudíž se jim neprodá tolik náhradních dílů.

Jízdní vlastnosti těchto vozů jsou až výjimečně dobré vzhledem k ceně, za jakou se prodávají. Možná je to způsobeno tím, že lidé nemají dost velkou důvěru k těmto autům a tak je jejich cena zvláště ovlivněna. Řízení vozů Mitsubishi je přesné, pohodlné, zábavné, ale vyžaduje více rázu. Můj osobní názor je takový, že auto určitý ráz mít musí a ne tedy, že se bude volant sám otáčet a převodovka sama řadit.

Co se týká konstrukce Mitsubishi, nikdy se na kvalitě provedení nešetřilo. Důkazem toho jsou prvky použité už u starších vozů, například nezávislé uchycení zadních kol, kterého se kvůli jeho ceně zřeklo mnoho aut (honda civic, dodge challenger), hodně měkčených plastů dělajících jízdu mnohem příjemnější, a samozřejmě dobré nastavení vlastností podvozku (zvláště dobré zvolení stupně tvrdosti umožňující sportovní i komfortní jízdu) atd. O tom, že tato automobilka vyrábí zvláště promyšlené vozy, svědčí i to, že spoustu času na každém novém modelu stráví vývojem, než jej uvede do provozu.

Historie

1870 – Mladý japonský podnikatel Yataro Iwasaki z ostrova Šikoku vybudoval malou námořní společnost. Jeho rodina měla v erbu tři staré diamanty.

1928 – Byla založena Mitsubishi Aircraft Co. Ltd. Vyráběla Mitsubishi MC-1.

1932 – Mitsubishi uvedlo první autobus, FUSO B46.

1934 – V tomto roce následoval PX33 s pohonem všech 4 kol. Pod kapotou měl diesellový motor s objemem 4 300 ccm a výkonem 70 koní. Z tohoto luxusního modelu vznikl o tři roky později japonský „džíp“, vojenské terénní auto s velmi dobrými jízdními vlastnostmi.

1946 – Společnost Mitsubishi spustila výrobu velmi populárních tříkolových motorek, které byly svého času nejprodávanějším samochodem v Japonsku.

1960 – V Japonsku byl představen model Mitsubishi 500, první poválečný automobil s logem tří diamantů na kapotě.

1962 – První Colt, automobil třídy malých vozidel, jehož nejnovější, mimořádně prostorná verze spatřila světlo světa v roce 2004.

1966 - Mitsubishi se začalo zabývat elektromobilitou. V roce 2009 uvedla na trh elektromobil i-MiEV. Mitsubishi Motors jde ve vývoji kupředu a nyní zkoumá celou škálu možných elektrických pohonů – čistě elektrický (EV), hybridní elektrický (HEV), plug-in hybridní elektrický (PHEV). Sázka na elektřinu jako palivo se začíná vyplácet- rostoucí ceny benzínu a nafty, globální oteplování atd.

1973 – Na svět přichází první generace modelu Lancer. V Japonsku úspěšný sedan střední třídy začal svou cestu do USA a Evropy s cílem dostat se na trhy jako značka vysoké spolehlivosti a kvality pro širokou spotřebitelskou obec.

To nejlepší od Mitsubishi

K bezesporu nejlepším automobilům od Mitsubishi patří Lancer evolution, který přišel na svět v

roce 1992 a měl pod kapotou dvoulitrový motor, pohon všech kol a výkon 247 koní. Další vylepšení a revoluční technologie na sebe nenechaly dlouho čekat, a tak se Lancer stal špičkou mezi závodními rallye auty. Dále mezi elitu 100% patří Pajero, které za uplynulých 25 let vybojovalo v nejnáročnějších závodech Rallye Paříž–Dakar 11 vítězných titulů! Dále sem bezpochyby patří Mitsubishi 3000gt, jenž svými jízdními vlastnostmi a svým charakterem patří mezi celkově nejlepší auta všech dob. Samozřejmě Mitsubishi vyrábí spoustu perfektních automobilů, ale tyto tři považuji za hlavní vlajkové lodi této automobilky.

V příštím díle budu psát o nejkvalitnější automobilce – Toyotě.

Tipy na počítačové hry

FARCRY3

Příběh Far Cry 3 Vás zavede na bohem zapomenutý ostrov, který není ani na mapě. Právě takové území je rájem pro moderní piráty a překupníky zbraní. Hlavní hrdina jménem Jason Brody se vydává na ostrov s partou kamarádů trochu si zrelaxovat. V tom je přepadne šílenec jménem Vaas, který zabije Jasonova kamaráda a unese jeho přítelkyni. Jason se jen tak tak dostane ze spárů Vaasa a vydává se na cestu plnou nástrah a zabíjení. V hlavě má pouze jednu vizi a tou je zachránit přítelkyni Nikky a utéct z ostrova. Během své cesty potkává několik rebelů, kteří mu budou pomáhat na cestě za záchranou.

Prý chybami se člověk učí. No, v případě Ubisoftu a Far Cry 3 to je bezesporu pravda. Tvůrci totiž opravili prakticky všechny nedostatky Far Cry 2. Pryč jsou otravné respawny, ježdění sem a tam z jednoho konce mapy na druhý bylo osekáno, stejně jako se dočkaly vymýcení

polofunkční prvky v podobě partáků nebo pozvolné degradace zbraní. Far Cry 3 přitom stále představuje rozsáhlou otevřenou střílečku s nádherně uvěřitelným a živým herním světem, kde působí čistou radost jen pouhé prozkoumávání všech zákoutí a kochání se líbivými scénériemi.

Pavel Vrána, 9. B

